

der den Mærkelighed, at Hs. Majestæt Kongen har udstedt en Forordning, der betrygger imod, at en Premierløjtnant gifter sig uden at være i Stand til at forsørge sin Familie. I kgl. Anordning af 14. Marts 1870 lyder det nemlig saaledes under b.: „Premierløjtnanter, der ønske at indtræde i Ægteskab, skulde, forinden der meddeles dem Giftermaalstilladelse, bevisliggøre, at de enten selv eje en saadan Formue eller med deres Brud erholde et saa stort Tilskud, at de foruden Lønningen ville komme i Besiddelse af en aarlig Indtægt af 600 Rd., saa længe de ere i yngste og næstældste Lønningsklasse, og af 450 Rd., saa længe de ere i ældste Lønningsklasse.“ Man har altsaa her skabt en Betyggelse for, at en Premierløjtnant ikke gifter sig og stifter Familie uden at kunne dokumentere, at han enten selv eller ved Hjælp af sin vordende Hustru har, foruden sin Løn, naar han er i de to yngste Lønningsklasser, en aarlig Indtægt af 600 Rd. — det er 1,200 Kr. Og naar man forhører Lønningerne, som det her er foreslaaet, bliver denne Anordning ikke ophævet, men bliver ved at staa ved Magt.

Jeg mener altsaa, at den Omstændighed, at der i dette Øjeblik staa 17 Premierløjtnantspladser vakante, ikke er nogen særlig Grund til, som Forholdene ere i Hæren, at gaa til denne noget aparte Fremgangsmaade at begynde med at fastsætte Lønningerne for en Etat, samtidig med at der er nedsat en Kommission, der skal tage hele den vedkommende Institutions Forhold under Overvejelse og fremsætte Forslag for Rigsdagen om en Udredning af hele dette Forhold.

Hvad angaa Officianterne og Intendantterne, da hedder det nok i Motiverne, at det er vanskeligt at faa disse Pladser besatte, men jeg har ikke set, at nogen har paastaet, at det er umuligt. Hidtil er det jo gaaet, og det vil sikkert ogsaa kunne gaa et Aar eller to endnu, indtil Forsvarskommissionen er færdig og Rigsdagen kan tage Standpunkt til denne Sag. Vil den ældste af de veltjente Underofficerer ikke modtage den Stilling, der tilbydes ham som Officiant eller Intendant, ja saa vil den næste i Rækken formentlig gøre det. Med god Villie tror jeg nok, Administrationen kan hjælpe sig over de Vanskeligheder, der maaske til enkelte Tider kunne optaarne sig, men umulig at komme frem ad den Vej, man skal frem ad, indser jeg ikke, det er.

Det er derfor, jeg mener, det ikke er forsvarligt nu at gaa til en stykkevis Løn-

ningsrevision, hvorved man paa en Maade binder i Fremtiden baade Forsvarskommissionen og sig selv til at regne med de Lønninger, som nu her blive voterede. Og det faar jo igen Betydning for, hvorledes Lønningssatserne skulde være for Kaptajnerne og de højere staaende Officerer, idet der jo er et vist gradvist Forhold mellem de forskellige Klassers Lønninger; de lønnes jo ikke ens alle sammen og ville selvfølgelig heller ikke blive lønnede ens i Fremtiden. Her lægger man et Baand paa sig selv og paa Kommissionen. Jeg siger ikke noget om, hvorvidt disse Lønninger ere enten for høje eller for lave, det ved jeg ikke noget om, det kan jeg ikke bedømme, før jeg naar til at kunne klare mig det Spørgsmaal, hvilken Stilling man skal give de vedkommende Befalingsmænd i en ny Hærordning, og hvorledes man overhovedet finansielt set vil stille samtlige Hærens Officerer. Hele Forsvarsspørgsmaalet og ogsaa Hærordningen er jo nemlig et meget stort finansielt Spørgsmaal, og de Herrer af Flertallet have dog ikke glemt, at de i Aar og Dag gennem deres Ordfører for de militære Budgetter paa Finansloven have indskærpet os, at vi skulde blive ved de Udgifter, som vi en Gang havde. Det berømte Ord, status quo; har jeg ikke opfundet, og det staar ikke alene for de radikales Regning, men for hele Reformpartiets Regning, som har ladet sin Ordfører staa her Aar efter Aar, Gang efter Gang og indprente os Nødvendigheden af at opretholde status quo, uden at hverken dette Udvalgs ærede Ordfører eller Ministeriet eller noget andet Medlem af Reformpartiet er staaet op og har taget Afstand fra denne Udtalelse. Min ærede Sidemand (Moestrup) taler om Underofficerslønningerne. Jeg maa dog minde ham om, at dette Spørgsmaal blev afgjort, før Forsvarskommissionen optog sin Forhandling. Vi vedtog Loven om Underofficerernes Lønninger samtidig med, at man nedsatte Forsvarskommissionen til at behandle alt det andet. Derfor antager jeg, man vilde have slaaet fast, at Underofficererne, som vare de uheldigst stillede i hele Hæren, skulde have en saa anstændig Løn, at man kunde skaffe brugbare Elementer til at besætte de vigtige Pladser, som Underofficerernes faktisk ere, da disse have mest med Rekrutbehandlingen at gøre, og fordi hverken Hæren selv eller Befolkningen kunde være tjent med, at daarlige Personer indtage Pladserne som Underofficerer. Der har enkelte Gange vist sig at være mindre heldige Forhold til